

jedan. Na slici ispred njega nalazio se kip čoveka na konju, navodno Olivera Kromvela. U devetnaest nula pet devojke još nije bilo. Užasan strah ponovo zahvati Vinstona. Neće doći, predomisli se! On se uputi sporim koracima do severne strane trga i oseti neko bledo zadovoljstvo kad je prepoznao crkvu Svetog Martina čija su zvona, u vreme kad je imala zvona, zvonila Duguješ mi farting. Tada spazi devojkicu kako stoji pored osnove spomenika i čita, ili se pretvara da čita, plakat koji je bio spiralno uvijen oko stuba. Bilo je opasno prići joj dok se ne skupi još sveta. Svuda oko podnožja bili su postavljeni telekrani. No uto se začu prolom zvuka i zvuk teških motora odnekud sleva. Odjednom svi potrčaše preko trga. Devojka lakonogo optrča oko lavova na osnovi spomenika i produži da trči. Vinston pođe za njom. Dok je trčao, ču nekoga kako viče da to prolazi konvoj evroazijskih zarobljenika. Južni kraj trga već je bila zaposela gusta masa sveta. Vinston, u normalnim situacijama čovek koji se drži prikrajka u svakoj gužvi, sad se počeo gurati, laktati, probijati do središta gomile. Uskoro se nađe nadohvat ruke od devojke, ali put su mu preprečavali jedan prol ogromnog rasta i jedna žena, skoro isto toliko krupna, verovatno njegova supruga, koji su sačinjavali skoro neprobojan zid mesa. Vinston se izvi postrance i, navalivši svom snagom, uspe da uglavi rame među njih. Za trenutak mu se učini da mu se utroba melje u kašu između dva mišićava kuka, a zatim se probi, malo oznojen. Nađe se pored same devojke. Stajali su rame uz rame i oboje gledali pravo preda se.

Ulicom je lagano prolazio dugi niz kamiona, sa stražarima kamenih lica koji su stajali u svakom uglu s automatima u ruci. U kamionima su, tesno zbijeni, čučali žuti ljudi malog rasta u iznošenim zelenkastim uniformama. Njihova tužna, mongolska lica zurila su preko ograde kamiona, potpuno nezainteresovana. Ponekad bi se, kad bi koji kamion trčnuo, čula zveka metala: svi zarobljenici imali su okove na nogama. Tužna lica su prolazila, kamion po kamion. Vinston je znao da su tu, ali primećivao ih je samo s prekidima. Devojčino rame, i ruka do lakata, bilo je pritisnuto uz njegovo. Obraz joj je bio toliko blizu da mu je skoro osećao toplotu. Ona smesta uze situaciju u svoje ruke, kao ranije u menzi. Poče govoriti onim istim bezbojnim glasom, gotovo ne pokrećući usne. Jedva čujnim mramorom koji se lako gubio u buci glasova i tutnjavi kamiona.

"Čuješ li me?"

"Da."

"Jesi li slobodan u nedelju popodne?"

"Da."

"Onda slušaj dobro. Moraćeš da zapamtiš. Idi na stanicu Pedington..."

S nekom vojničkom preciznošću koja ga je zapanjivala, ona mu objasni kojim putem da ide. Pola sata vozom; od stanice levo; dva kilometra putem; kapija bez gornje prečage; staza preko livade; put zarastao u travu; puteljak između žbunja; oboreno drvo obraslo mahovinom. Činilo se da ima mapu u glavi. "Možeš li da zapamtiš?" promrmlja ona najzad.

"Mogu."

"Okreneš levo, pa desno, pa opet levo. A na kapiji fali gornja pregača."

"Dobro. U koliko?"

"Oko petnaest. Ako me nema, čekaj me. Ja ću drugim putem. Jesi li sigurno zapamtio?"

"Jesam."

"Onda se smesta odmakni od mene."

To mu nije ni morala reći. No za trenutak se nisu mogli izvući iz gomile. Kamioni su i dalje prolazili, rulja i dalje nezasito buljila. U početku se čulo nekoliko 'ua' i zvižduka, ali samo od članova Partije koji su bili u gomili, pa i to je ubrzo prestalo. Osećanje koje je preovladavalo bilo je jednostavno radoznalost. Stranci su, kako iz Evroazije tako i iz Istazije, bili neka vrsta